

[Undervisningsministeren.]

den til at paase, at Praksis og mange andre Forhold respekteres. Det er ikke i Strid med Lovgivningen, hvis en Kommunalbestyrelse f. Eks. vil nedlægge en Række Lærerindeembeder og erstatte dem med Lærerembeder, men det er dog saaledes, at vi hidtil har haft Ret til og fremdeles bør have Ret til at modsætte os en Overdrivelse af en saadan Tendens.

Lad mig her nævne, at de ærede Medlemmer i §§ 43 og 45 taler om Skoleraad, skønt der i deres Lovforslag ingen Skoleraad findes. De ærede Medlemmers Forslag ophæver de nu bestaaende Skoleraad i Modsætning til Flertallets Forslag, der følger Regeringsforslaget. Men det er rigtigt, at jeg tidligere har haft et Forslag fremme, hvori der ingen Skoleraad var, og dette Forslag er aabenbart for en meget stor Del uden videre trykt af efter et forældet Ændringsforslag fra konservative Medlemmer i Folketingsudvalget til et tidligere Regeringsforslag, som nu er ændret paa væsentlige Punkter — det har man ikke lagt Mærke til. Skoleraad findes ikke. Man taler ogsaa i Overgangsbestemmelserne om Skoleraad i København, men i selve Paragrafferne kaldes det Skoledirektion.

Jeg har for øvrigt, det maa jeg sige i Forbigaaende, arbejdet ivrigt for at faa gode danske Navne. Jeg er ikke Sprogrenser i Ordets fanatiske Forstand. Jeg sad i sin Tid i Folketingets Sprogudvalg sammen med Dr. Moltesen og høstede megen Utak derfor. Vi vilde gerne have Lovene affattet i et saa klart og fyndigt Dansk som muligt og med Anvendelsen af gode danske Ord, hvor man lige saa godt kunde bruge dem som Fremmedord. Men da jeg kom med Forslag til Lov om Lærerskoler, var alle enige om, at de vedblivende skulde kaldes Seminarier. Da jeg i mit første Forslag fik Ordet „Skoleraad“ ledigt, foreslog jeg, at Skolekommissionerne skulde kaldes Skoleraad. Det har man ikke villet have. Jeg foreslog et godt dansk Navn for Skolekommission, men man har bevaret Ordet Skolekommission. Naa, det faar nu være, det var kun en forbigaaende Bemærkning. Jeg mener dog, man skal vogte sig for fremmede Ord. Forleden Aften viste det sig, at de let kan misforstaas og give Anledning til ufornoden og beklagelig Strid.

Saa kommer Ophævelsesbestemmelserne i § 50. Der har de ærede Medlemmer ligeledes — vistnok fordi de har benyttet et forældet Ændringsforslag til et tidligere Regeringsforslag, der nu ikke længere foreligger — under Nr. 6 og 7 foreslaaet ophævet

Lov af 6. Juli 1867 om Landkommunernes Styrelse § 16 og Lov af 26. Maj 1868 om Købstadkommunernes Styrelse § 14. De har overset — det er maaske tilgiveligt, men det tyder ikke paa særlig Omhu i Arbejdet —, at disse Love er ophævet ved nye i Rigsdagen gennemførte og af Kongen stadfæstede Love. Der var altsaa ingen Grund til at ophæve dem paa ny; man skal hverken slaa døde Mænd eller døde Love ihjel.

Men jeg kommer til en af Realiteterne i de ærede Medlemmers Ændringsforslag. Det er § 14, hvor der staar nogle efter min Mening højst mærkelige Sætninger om Biskoppens Beføjelser. Man giver Biskoppen en Ret til at undersøge i Skolen, om Børnene er tilstrækkeligt undervist, og om der meddeles dem en Undervisning, der strider mod den evangelisk-lutherske Lære. Hvis han finder, det er galt, kan han klage — det kan vi alle — til Skolekommissionen. Vil denne intet foretage sig, kan han

„indstille gennem Kirkeministeren til Undervisningsministeren, at Religionsundervisningen fratages vedkommende Lærer, saaledes at Religionsundervisningen overdrages til en af Skoledirektionen godkendt Person og for et af Skoledirektionen godkendt Honorar, som udredes af Kommunen med Refusion af Skolefonden af $\frac{1}{3}$ og fra Læreren ligeledes af $\frac{1}{3}$ “.

Overfor det, man kalder sekterisk eller kættersk Lære, har Ministeriet i Virkeligheden hidtil haft og faar det fremdeles fuld Beføjelse til at skride ind, hvis de paa-gældende ved deres Sekterisme kommer i Modsætningsforhold til Befolkningen, hvilket ogsaa har vist sig i Praksis. i de 4 Aar, jeg her bestyret dette Ministerium. Der er ingen Grund til Indførelse af denne Bestemmelse, som vil stille Biskoppen i en meget vanskelig Stilling, idet han til syvende og sidst er magtesløs. Men det har særlig undret mig, at det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (S. Rasmussen) er med til at stille Forslaget i den foreliggende Form, idet han i det kirkepolitiske Udvalg er gaaet med til et helt andet Forslag til Løsning af det samme Spørgsmaal paa en ganske anderledes gennearbejdet rationel Maade. Det er ingen Hemmelighed, jeg her røber, for det har for flere Aar siden været omtalt i hele Landets Presse. Det Forslag, jeg siger til, om at gøre Religionsundervisningen til et frivilligt Fag baade for Børnene, naar Forældrene ønsker det, og for Læreren, naar han ønsker det, har været gennemdrøftet i det kirkepolitiske